

Mezi základní problémy, s nimiž se musela česká společnost v průběhu dvacátého století potýkat, patří bezesporu vztah k německým obyvatelům českých zemí – a to ať již v rámci Rakousko-Uherské monarchie s nekonečnými boji o vyrovnání či v meziválečném Československu, které stálo a padalo s úspěšným vyřešením otázky menšin, anebo v době po druhé světové válce, kdy Československou republikou dlouho obcházel přízrak sudetoněmeckého revizionismu, přičemž ozvěny tohoto českého strachu ze sudetoněmeckých spolků jsou místy patrné dodnes.

Všechny tyto tři fáze českoněmeckého rozporuplného soužití ovšem spojuje jen velice málo jmen. Na obou stranách se politická reprezentace poměrně často měnila a je velice obtížné, ne-li nemožné najít kupříkladu na konci třicátých let v aktivní politice někoho, kdo by se výrazněji angažoval v česko-německých jednáních před první světovou válkou. Na německé straně se však přeci jen jedna takováto osobnost vyskytovala. Rudolf Lodgman von Auen se v politice pohyboval přinejmenším již od roku 1911 a s výjimkou období druhé světové války v ní setrval prakticky až do své smrti o více než padesát let později.

Předmětem této práce není a pochopitelně ani nemůže být zhodnocení celé bohaté politické kariéry tohoto muže. Zaměřil jsem se zde pouze na jednu její část – několik měsíců bezprostředně následujících po konci první světové války, kdy Lodgman von Auen poprvé stanul na piedestalu politického vůdce českých Němců jakožto zemský hejtman provincie Deutschböhmen. Toto období, jakožto jedno z nejzásadnějších v jeho životě, pochopitelně vyvolává řadu otázek, jejichž zodpovězení by mělo patřit mezi cíle této práce.